

Ş İ ' R Â

ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD

İstanbul

2016

Ş İ ' R Â

ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD

Editör: Şafak TUNÇ **Redakte/Tashih:** Hızır ERCAN

Baskı Tarihi

H.1438 /M.2016

İletişim

Web: <http://huvallahu.com>

e-mail: ellhuve@hotmail.com

Basım Yeri:

Seçil Ofset Matbaacılık

ve Ambalaj Sanayi Ltd. Şti.

Tel: (90) 212 - 629 06 15 pbx

ISBN

978-605-82964-0-4

İ Ç İ N D E K İ L E R

DİBÂCE.....	1-6
GÖBEKLİTEPE VE Şİ'RÂ YILDIZI.....	7-11
Şİ'RÂ VE PİRAMİTLER.....	13-21
Piramitlerin Işıması.....	16
Gök Cisimlerinin Yeryüzündeki İzdüşümleri.....	17
YILDIZLAR.....	23-27
Güneş.....	25
HZ. MUHAMMED'İN MİRACI İLE Şİ'RÂ YILDIZI KÜSUFA UĞRAMIŞTIR.....	29-53
Gayb Bilinebilir mi?.....	52
AHSEN-İ TAKVİM ÜZERE YARATILAN İNSANIN ESFELE SAFİLÎN'E TARD EDİLMESİ.....	55-58
HATİME.....	59-61
YAYIMLANMIŞ ESERLER.....	62-64

DÎBÂCE

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Şi'râ (Sirius) yıldızı, insanlık tarihi boyunca tüm eski halklar için bir merak ve saygı unsuru olmuştur. Birçok eski metinde sözü edilen bir yıldız olan Şi'râ, yeryüzündeki birçok uygarlık için de en kutsal yıldız sayılmıştır.

Arapça bir kelime olan **Al Shi'ra** (el-Şi'râ), Sanskritçede ortak bir kökene sahip olan Yunan, Roma ve Mısır kültürlerine ait bazı isimleri çağrıştırmaktadır.

Mitolojide Şi'râ, göklerin gözeticilerindedir. Şi'râ, aynı zamanda, yer aldığı takımyıldızdaki önemli rolünden dolayı, geleneklerde "**köpek-yıldız**" olarak da adlandırılır.

Şi'râ yıldızı, eski Mısırlılar için çok önemlidir. Bu sebeple hem takvimlerini, hem de tapınaklarının yönünü Şi'râ'ya göre ayarlamışlardır.

Çinliler ise bu bölgeyi, cennetle cehennem arasında köprü, toplayıcı olan yargıcın (Tanrı) köprüsü (bir anlamda Sırat köprüsü) olarak kabul etmişlerdir.

Eski Türk kaynaklarında Şi'râ yıldızı, "**göksel saray'ın bekçisi**" "**göksel kurt**" olarak nitelendirilir. Bu adın, Türkler'den Çinlilere geçmiş olduğu da bilinmekte-

Ş İ' R Â

dir. Eski Türk kavimlerine göre bu yıldız, tanrının ışıklı ülkeleri olan gök ile yeryüzünü birleştiren kutsal bir kapıydı. Bu yıldız, ruhlar âlemi ile ölümlülerin yaşadığı maddi âlemin sınırıydı.

Şi'râ, antik çağda, Çin'de, eski Mısır'da, bazı Afrika kabilelerinde, Mezopotamya'da, Anadolu'da yaşamış Hititler ve Urartular'da, kızılderililerinde, eski Türkler'de ve kimi araştırmacılara göre yitik uygarlıklardan Mu ve Atlantis'te her zaman önemini korumuştur.

Şi'râ yıldızından, bizim güneş sistemimizin etkilendiği âşikardır. Şi'râ yıldızında, Allah'ın ileri bir enerji tatbikatı olduğu anlaşılıyor. Çünkü diğer seyyarelerde de onun yaydığı enerjinin tesiri olmuştur. Bütün bunlar Allah'ın yaratılmış olan varlıklardaki tecelliyatını gösterir.

Önceleri Rabbimiz, Şi'râ yıldızına nasıl bir enerji verdi ki, insanlar oradan enerji alarak bazı şeyleri tatbik ettiler. Geçmiş medeniyetlerde, Şi'râ yıldızından enerji çekilerek birçok olağanüstü şeyleri başarma imkanı olunca, insanlar da Şi'râ yıldızına tanrılık atfederek tapmaya başladılar. Onun için Allah onları reddetti.

Şi'râ yıldızından evvel de birçok yıldızlar geldi geçti. Bunları birer terakki ve tekâmül tatbikatı olarak düşünmek lazımdır.

Yıldızlara veya herhangi bir şeye müstakil bir varlık olarak atıfta bulunmamak icap eder. Uzay çalışmalarında, madde sanki ayrı bir varlıkmiş gibi, maddeye kudret verilerek düşünülmektedir. Varlıkların herhangi bir tatbikatı kendi varlıklarından kaynaklanmaz. Onların tatbikatı Allah'a tâbi olarak gerçekleşir. Bütün varlıklar tetkik edildiğinde müstakil değil, tâbi olarak yaratıldıkları görülmektedir. Bütün bunların ise ilâhi bir arzunun zuhuru neticesi meydana geldiği bilinmelidir.

Allah'ımız, geçmişte belli bir zaman için Şi'râ ile dünyaya hayat sunmuştur. Ancak Şi'râ, sıfati bir varlıktır. Ne zaman ki Hz. Muhammed (s.a.v) zuhur etti, zatiyet açıldı; zat tecellisi lütfedilince, "**Hüve'dir "eş Şi'râ"nın Rabbi**" âyeti zuhur etti.

Necm suresinin 49. âyetinde; "**Ve innehû Hüve Rabbi's-Şi'râ/ Ve muhakkak Hüve'dir "eş Şi'râ"nın Rabbi**" buyrularak yıldızın kuvvetine değil, Hüve'nin kuvvetine dikkat çekilmektedir. "**Siz o yıldıza değil o yıldıza kuvvet verene bakınız. Yani Hüve'ye iman ediniz**" buyrulmaktadır.

Sevgili Peygamberimiz Miraç tatbikatı ile insan varlığını dünya dışına âlemler üstü bir makama taşımış olmaktadır. Nitekim cennet ve cehennemi Sidretül Münteha'yı ve Âlemi Âma'yı, bu yedi âlemin üstünde olarak düşünmemiz icap eder.

Ş İ' R Â

Geçmiş medeniyetlerin göksel bilgileri arttıkça, yıldızlarla ve cinlerle olan münasebetleri artmış ve bunlardan menfi bir şekilde yararlanma yoluna gitmişlerdir. Bu uğraşlar sonucunda, doğru imandan uzaklaşmış, peygamberlerin uyarılarını dinlemek yerine güç ve kudrete tapmayı tercih etmişlerdir. Netice itibarı ile de helâk edilmişlerdir. Geçmiş kavimlerin akıbetleri ve bu akıbetlerin nedenleri üzerinde durmak herkes için bir ders-i ibrettir.

İnsanın bugünkü idrakinin de üzerinde bilmediği sonsuz bir enerji vardır. Madde, Rabbimizin arzusu ile meydana gelmiştir. Kuvvet yaratılmıştır; tapma konusu yaratılmış varlıklara olmamalıdır, yaratana olmalıdır. Çünkü kuvvet olarak görünen ve her şeyi yaratan Allah'tır. Var olup sonra yok olan ilâh olamaz. Olması da mümkün değildir. Madde kendi kendine oluşmaz; arzuyu ilâhi ile meydana gelir; maneviyatı da maddiyatı da yaratan Allah'tır.

Allah'ın zâtîyet-i ilâhîyesini her şeyden tenzih ederiz. İnsanın maddeye olan hükmünün, ilâhi programın bir neticesi olarak tatbik olduğu unutulmamalıdır.

Dünya hayatı pek çok safhalar geçirmiştir. Dünya yaşamı sadece tek bir şekilde değerlendirilemez. Dünyada birçok anlaşılmaz ve bilinmez olaylar olmuştur. Tarihin derinliklerinde nice nice tatbikatlar yaşanmıştır. Pek çok

kimseler, güç ve kudret sahibi olarak gördükleri nesnelere kutsallık atfetmişlerdir. Böylelikle hakikatten uzaklaşmışlardır.

İnsanlar, ilk zamanlardan beri kuvvete önem verdikleri için peygamberler birçok mucizeler göstermişlerdir. Yani, insanların kuvvete ve kudrete ağırlık vermelerinden dolayı, peygamberler de insanlara, Allah inancını aşlamak için mucizeler göstermişlerdir. Elbette ki bu hareketleri çok makbul olmuştur.

Varlıklardaki kuvvetin sahibi Allah'tır. İnsan, kudretin asliyyetini bırakıp ariyet olarak kudretin görüldüğü yaratılmış olan varlığa bağlanmamalıdır.

Bütün semavatın ve yeryüzünün içinde olduğu esfele safilin âleminin aslına döneceği İnkılâb-ı Kebir, insanın bozulması ile meydana gelecektir. Bu durum, insanın bütün esfele safilin âleminin üzerinde bir kıymete sahip olduğunu göstermektedir. Ancak insan bu kıymeti görmek yerine, Allah'ın dununda olan şeylere kudret atfederek, Allah'ın kendisi için çizdiği hududun dışına çıkmak istemektedir.

Kişiler, kendi düşüncelerini Allah'ın nizamının önüne geçirmeye kalkışmaktadırlar. Kişiye göre değerlendirme yapmak yerine, Allah'ı esas alarak değerlendirme yapmak yerinde olur. Allah'ın bir nizamı vardır ve bu nizam üzerine yürünecektir.

Ş İ' R Â

İnsanlar, bütün enerjinin, varlığın ve maddiyatın Allah'ın zâtîyetinden neşet ettiğinin idrakine varmalıdır.

Hüve't Tevfiku'r Refik
ELL HACC HÜSEYİN VEDAD

GÖBEKLİTEPE VE Şİ'RÂ YILDIZI

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Göbeklitepe ile ilgili son zamanlarda çıkan yazılarda, burasının "**dünyanın ilk mabedi**" olduğu ile ilgili haberler yapılmaya gayret edilmektedir.

Al-i İmran (3/96-97);

"Muhakkak ki insanlar için kurulan ilk ev (el-Beyt/mabed) Bekke'dekidir (Mekke). Âlemler için mübarektir ve hidayettir. "Orada beyan olmuş âyetler, makamı İbrahim vardır. Ve kim ona dahil olursa emin olur. Ve 'el Beyt'in haccedilmesi insanlar üzerinde Allah'ın hakkıdır. Güç yetiren kimse ona yol tutsun. Ve kim kafir olursa da artık Allah, âlemler üzerine ganîdir(ihtiyacı yoktur)."

Göbeklitepe ile ilgili çıkan haberler ile insanlara şu mesaj verilmeye çalışılmaktadır. **"İnsanlar Göbeklitepe'de mabed yaparak tapınmışlardır. Yani burayı insanlar kendiliğinden yapmış ve tapınmışlardır."** Bu söz, dini ortadan kaldırmaya çalışmak için sarf edilen bir sözdür. Yani din hâşâ Allah tarafından değil de, insanlar tarafından meydana getirilmiş bir husus olarak tarif edilmek istenmektedir.

Ş İ ' R Â

Buradaki niyet, dini maddi ve dünyevî bir hale getirmeye çalışmaktır.

Göbeklitepe'de bu yapıları yapanların, Şi'râ Yıldızı'ndan çektikleri enerji ile neler yaptıkları hakkında bugün hiç kimsenin bir bilgisi yoktur.

Peki, on iki bin sene önce yapılanlar bugün devam edebiliyor mu? Hayır! Peki neden? Demek ki, bu sadece insanların icadı olan dünyevî bir ilim olsaydı, bu husus takip edilebilirdi. Ama edilemedi...

İnsanlar, sahip oldukları bilim ve teknolojiyi kendilerinin icat ettiklerini düşünebilirler. Ancak doğru olan her zamandaki bilim ve teknoloji, Allah'ın o zamandaki arzusu ile tatbikat bulmaktadır. Binlerce yıl önce, Göbeklitepe'de veya Mısır'da yaşayanların Şi'râ yıldızından enerji çekmeleri de, Allah'ın o zamandaki arzusu ve tatbikatları olduğunun bilinmesi icap eder.

Bu konu, yani Şi'râ Yıldızı'nın tatbikatı, o zaman Allah'ımızın lütfetmiş olduğu bir hususiyettir. Ondan sonra ise kapanmıştır. Bu husus "**GAVS**" isminin o zamandaki bir tatbikatıdır. O zaman için aleni olarak yapılan bu tatbikatlar daha sonra kapanmıştır.

Allah'ımız her zamanda, o zaman için kendisini temsil eden bir **İNSAN** varlığı ile tatbikat yapmıştır. İnsan varlığının efdal olmasının sebebi, bütün varlıklara

hitap eden bir hususiyete sahip olmasıdır. Allah'ımız insanı her varlığın fevkinde, üstün bir varlık olarak yaratmıştır. Ancak insanlar kendilerine lütfedilen **RUH**'un üstünlüğüne göre hareket etmiyorlar. Eğer buna dikkat etselerdi çok daha ileri giderlerdi.

Şİ'RÂ yıldızının tatbikatı, o zamandaki ilâhî gönül noktasının arzusunun Allah'ın ondaki tecellisine göre yerine getirilmesidir. O zaman öyleydi bugün başka, yarın daha da başka tecelli eder. Allah'ın arzularına hiç kimse tahdit getiremez. Allah'ın tatbikatlarına neden böyledir de denilemez, çünkü program O'nundur.

Geçmiş peygamberlere lütfedilen ilâhî bilgiler, Kur'an'ın nazil olmasıyla ve Peygamberimizin miraç yapması ile başka bir mecra ve mânâ kazanmıştır. Din, artık sadece bu dünya ile sınırlı değildir, bu dünyanın da fevkinde bir mazhariyet kazanmıştır. Allah'ımızın ayet ayet yazdırmış olduğu ve muhafaza edeceğini bildirdiği Kur'an-ı Kerîm, Allah'a ait olan DİN'in kıyamete kadar baki kalacağını göstermektedir.

A'la Suresi (87/6-7)

**"Sana okutacağız artık unutmayacaksın,
Allah'ın dilediği müstesna... Şüphesiz
ki O, açık olanı da bilir, gizli olanı da."**

Âyette; **"artık unutmayacaksın"** buyrulmasında-

Ş İ' R Â

ki ilâhî arzu; "**Artık size lütfedilen bu bilgi ile yürüyün**" manasını da işaret etmektedir. Kur'an'ın hükmü kıyamete kadar bâkidir. Peygamberimiz geçmiş bütün peygamberleri tasdik etmiştir. Bugün Müslümanlar, Musevi'den ve Hristiyan'dan daha çok ve daha doğru olarak Hz. Musa'yı ve Hz. İsa'yı bilir, kabul ve tasdik eder.

Geçmiş medeniyetlerin ileri teknik imkanlara sahip olmaları, bugün bazı insanları şaşırtmakta ve "*demek ki dini de insanlar ortaya çıkardı*" gibi yanlış bir düşünceye sürüklemektedir. Halbuki Kur'an, onbeş asır önce geçmişteki bazı medeniyetlerin çok ileri teknik ve bilgide olduğunu bildirmiştir.

Fatır Suresi (35/44) âyetinde;

"Yeryüzünde dolaşmıyorlar mı? Onlardan kuvvet bakımından daha şiddetli oldukları halde kendilerinden öncekilerin sonlarının nasıl olduğuna bakmazlar mı? Allah, HU'yu göklerde ve yeryüzünde hiçbir şey için aciyette bırakmaz. Muhakkak ki O bilendir kâdirdir." buyrulmaktadır.

Geçmiş zamanlardaki yahut bu zamandaki insanlardaki bilim ve teknoloji, insanlardan kaynaklanmıyor, Allah'ın insanlardaki arzu ve tatbikatlarından kaynaklanıyor.

Ş İ' R Â

Rabbimiz her an yeni bir şanda olduğuna göre, insanların bazı şeylere takılıp kalmaları ne ifade etmektedir? Bugün, geçmiş ile uğraşp bir yerlere varılmak istenmektedir. Ancak Allah, insanların da her an yeni bir şanda olmasını arzu buyurmaktadır. Üstelik, her zaman için insanları uyaracak gönül noktaları da vazifelendirmiştir.

Şİ'RÂ VE PİRAMİTLER

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Piramitlerin **nasıl** yapıldığı ile ilgili eskiden gelen bir merak olduğu gibi piramitlerin **niçin** yapıldığı ile ilgili bir merak da söz konusudur.

Piramitlerin; firavunların mezarları, güneş saati, takvim, astronomik gözlemevi, sanatsal anıtlar oldukları ileri sürülmüştür.

Belki bu tezlerin hepsi doğru olabilir. Çünkü, Piramitler o kadar uzun bir zaman diliminde var olmuşlardır ki, her devirde farklı amaçlar için kullanılmış olabilirler. O halde, her devirde piramitlerin anlamlarının farklı olduğu düşünülebilir. Bu sebeple, piramitler şu iş için yapılmıştır, başka bir iş için kullanılmamıştır demek doğru olmasa gerekir. Tarih boyunca piramitler ile ilgili birbirinden farklı değerlendirmelerin yapılmasının sebeplerinden birisi de budur.

Geçmiş zamanlardaki yaşam koşulları oldukça ağırdı. İnsanlar hayatta kalabilmek için; avlanmak, ateş yakmak, su bulmak, barınmak, savaşmak... zorundaydı. Yani hayatta kalabilmek için bugün bizim gösterdiğimiz çabanın çok ötesinde çaba harcamak zorundaydılar.

Yaşam koşullarının ağırlığı, diğer toplulukların teh-

Ş İ' R Â

ditleri, toplumsal dirlik ve düzenliği sağlamak gibi öncelikli ihtiyaçlar içerisinde olan bir toplumun boşa harcayacak ne zamanı ne de kaynağı vardır. Bu durum, Mısır için de geçerlidir. Ekonomik olarak hayal dahi edilemeyecek büyük bir külfet taşıyan piramitleri sadece basit mezarlar olarak inşa etmek pratikte Mısır'a nasıl bir fayda sağlayacaktır? Ayrıca, piramitler sadece Mısır'da değil dünyanın değişik yerlerinde de bulunmuştur. Orta Amerika'da, Orta Asya'da vs.

Birbirlerinden habersiz olan bu toplumların, piramit yapımında benzer özellikler göstermeleri, piramitlerin amacı hakkında başka kuşku ları da beraberinde getirmektedir.

Piramitler ile ilgili olarak şöyle bir anlayış konuya farklı bir yaklaşım getirebilir:

Fecr sûresi 6-10. âyetlerinde;

"Görmedin mi Rabbin nasıl yaptı Ad (kavmine)? 'Yüksek sütunlar' sahibi İrem (beldesine)? Ki beldeler arasında onun eşi benzeri halkedilmemişti. Vadide kayaları oyan Semud (kavmine)? Ve Evtad sahibi Firavuna" buyrulmaktadır.

Âyette zikredilen geçmiş kavimlerin uygarlık seviyeleri hakkında bilgiler de verilmektedir. **"Yüksek sü-**

tunlar," sahibi olarak "**Ad kavmine ait İrem belde-si**" anlatılmış, "**kayaları oymak**" "**Semud Kavmi**" ile eşleştirilmiş ve "**Evtad**" sahibi olarak da firavunlar zikredilmiştir.

Evtad: (Veted) Direkler, kazıklar, demir mih anlamlarına geldiği gibi dağ, tepe mânâlarına da gelir. Burada işaret edilen dağlara benzeyen piramitler olsa gerekir. Çünkü dikkat edilirse, diğer kavimlerin medeniyetlerinin en ileri hususiyetleri zikredilmiştir. Mısır medeniyetinin en büyük hususiyetlerinden birisinin de piramitler olduğu ortadadır. O zaman "*piramitler uzaydan gelenler tarafından yapılmıştır başka türlü olmaz*" kabilinden sözlerin haksız olduğu düşünülmelidir. Allah, uzaydaki varlıklara teknoloji ilhamı veriyor da dünyadakilere neden vermesin?

Rabbimiz, insanı yaratmış ve bütün varlıkları da insanın kontrolüne vermiştir. Bütün âlemlerde esas olan "**Allah'ın insan arzusudur**". Fezadaki varlıklarda görünüşler değişik olabilir, ama murat insandır.

Fezada yaşayan diğer varlıklar da illa bizim dünyamızdaki suretlerde olmak zorunda değildir. Belki bizim görünüşümüzden daha güzel varlıklar da olabilir. Çünkü Allah'ın yaratması namütenahidir.

Kur'an-ı Kerîm'de geçmiş zamanda yaşayan nice nesiller için; "**Onlara size vermediğimiz imkânları**

Ş İ' R Â

vermiştik" (*En'âm 6*) ve "**Tıpkı sizden öncekiler gibi... Kuvvet bakımından sizden daha şiddetliydi-ler...**"(*Tevbe 69*) buyrulmuştur. Bu imkânların ve kuvvetin neler olduğunu tam olarak bilmek mümkün görünmese bile, bazı eserlerinin günümüzde mevcut olduğu da bir hakikattir.

PİRAMİTLERİN İŞİMASI

"**Piramit**" kelimesinin anlamı da başlı başına merak konusudur. Kur'an'da piramitler için "**evtad**" kelimesi kullanılmaktadır. Günümüzde kullanılmakta olan Piramit sözcüğü, Mısırlıların değil Yunanlıların tarifidir.

Piramit sözcüğü, Yuananca'da "**Pyros**" sözcüğünden türetilmiştir. "**Pyros**" Yunanca'da "**Ateş/Işık**" anlamına gelir. Bu sözcüğün "**Muhteşem Işık**" anlamında mecazi kullanımı da bulunmaktadır.

Eski Sami lisanındaki piramit kelimesi yani "**Ehram**" da ışık anlamına gelir.

Taştan yapılmış olan piramitlere, bu tanımlamanın yapılması gerçekten ilginçtir. Geçmiş dönemlerde piramidi görenlerin onun ışıllı ışıllı parladığından söz ettikleri bilinmektedir.

GÖK CİSİMLERİNİN YERYÜZÜNDEKİ İZDÜŞÜMLERİ

Piramitlerin, çok ince hesaplar ile inşa edilmiş olması onların yapılış amacının basit mezarlar olmadığını göstermektedir. Onların bir dönem mezar olarak kullanılmış olması mümkündür, ancak piramitler mezar olarak yapılmamıştır.

Mısırlılar, gök cisimlerinin konumundan faydalanaarak fezadaki kudrete (enerjiye) ulaşmaya çalışmışlardır. Bunda da ilk zamanlar başarılı olmuşlar ve bu enerji ile pek çok işler yapmışlardır. Bu enerjiyi elde etmek için gök cisimlerinin yeryüzündeki izdüşümleri olarak yapılan piramitlerden ve çeşitli büyülerden yararlanmışlardır. Böylece ilâhî kudrete ulaşabileceklerini düşünmüşlerdir.

Mısır piramitlerinin uzaydan, yıldızlardan enerji çeken teknolojik yapılar olduğu yani bir nevi "**kollektör**" benzeri bir işleve sahip olması ihtimali bugünün insanları için şaşırtıcıdır.

Necm suresi 1.ayetinde;

"Ve (andolsun) "en Necm"e(yıldıza), ağdığında... (hızla kaydığı zaman) buyrulmaktadır.

Ş İ' R Â

Âyette işaret edilen yıldız, Şi'râ yıldızıdır. Şi'râ yıldızı, dünyanın geçmiş devirlerindeki en önemli yıldızdır.

Geçmiş medeniyetlerde, piramitler ile Şi'râ yıldızındaki enerjiyi kullanabilme tekniği vardı. Fakat o medeniyetler, Şi'râ'nın enerjisini hayra değil de şerre kullanıyorlardı. Şi'râ'daki enerjiyi insan ve hayvanlar üzerine tatbik ederek, insanları hayvanlaştırmak gibi bir gayretleri vardı. Onlar bu enerjiyi müspet bir şekilde kullanmamışlardır.

Şi'râ'daki enerjiyi kullananlar bu kudretin girdabına kapılarak, Allah'ın lütfettiği kuvveti, Allah'ın nizamına karşı kullanmaya kalkmışlardır. Yaratılmışların en makbulü olan insan varlığını hayvanlaştırma gayretleri bunu göstermektedir. O gücü, hayırda değil mekirde kullanmışlardır. Tıpkı bir zamanlar Babil'e indirilen, Harut ve Marut adlı iki melekten öğrendiklerini şer yolunda kullandıkları gibi...

Kur'an'da belirtildiği gibi, Babil şehrine gönderilen iki melek olan Harut ve Marut insanlara bilgi vermek için gönderilmişti. Ancak Babil halkı onlardan öğrendikleri ilmi, karı-kocayı birbirinden ayırmak için büyü yapmakta kullandılar.

İnsanlar bu güce sahip olmakla, ilâhî güce sahip olduklarını düşünmüşlerdir. Kudreti, Şi'râ yıldızında gö-

renler Şi'râ yıldızına tapmak durumuna düşmüşlerdi. Geçmiş zamanlarda teveccüh Şi'râ yıldızına idi. Muhakkak ki Şi'râ, insanlar için azim bir imtihan olmuştur.

Son zamanlarda insanlar ile anlaşmak çok zor bir hale geldi. İlâhi enerji arttıkça insanların bu enerjiye adapte olmaları kolay olmuyor. Bu enerji, Allah'ın rahmetini temsil eden bir rahmet enerjisidir. Dünyadaki mevcut enerji, bu enerjinin karşısında menfi durumundadır. İşte burada çatışma olmasının nedeni budur. Bu, ruh ile maddenin bir anlaşmazlığı şeklinde de değerlendirilebilir.

İlâhî enerji maneviyat ağırlıklıdır. Manevi yolda yürüyenler sarsılmıyor. Manevi insan, manevi enerjisi yükselmiş olan insandır. Manevi enerji yükseldiği zaman menfi enerjiler ona tesir edemez. Manevi enerji insanı maddi olarak da korur.

Peygamberler, irsal oldukları kavimler üzerine uyarıcılık vazifesini yaptıklarında o peygamberlere inananlar olduğu gibi inkâr edenler de olmuştur. Allah'ımız peygamberlerine; "**Sana iman edenleri al ve onların arasından çık**" buyurduğunda, onlar artık yüksek enerjiye tahammül gösteren varlıklar olmuşlardır. Hâlbuki ötekiler, menfi enerji doluydular.

İmanın verdiği enerjiyi insanlar tam olarak idrak edememektedir.

Ş İ' R Â

Manevi bir gönül ile buluşanların manevi enerjisi değişir. O enerji Allah'ın lütfu olan rahmet enerjisidir. O gönle lütfedilen hususi enerjiden ona tâbi olan gönüller de hissementtir.

Allah'ın vazifelendirdiği gönül noktası, kendisine bağlı olan gönüllerin vüs'atını yükseltir. Mürşid, evladının maneviyatını ve imanını yükseltir; o zaman daha yüksek bir enerji almak mümkün olur.

Vakıa suresi 7-14. ayetlerinde;

"Ve üç sınıf olduğunuzda: Artık meymenet ashabı meymenet ashabıdır(amel defterleri sağdan verilenler). Ve meş'emet ashabı meşemet ashabıdır (amel defterleri soldan verilenler). Ve sabıklar (ileriye geçenler)ki sabıklar; onlardır mukarrebun (yaklaştırılmış olanlar): Naim cennetleri içinde; çoğu öncekilerden, azı da sonrakilerdendir."

Allah'ın rahmet-i ilâhîyesini kabul edebilecek bir idrake gelmiş olan yüksek enerji sahibi kimseyi, Allah'ımız diğer insanlarla aynı şekilde değerlendirmeyiz. **"Hiç bilenle bilmeyen eşit olur mu?"**(Zümer 9) ayeti hükmünce böyledir.

İlâhî enerjiyi kaldırabilecek duruma gelenleri,

Ş İ' R Â

Allah'ımız kendi katında kabul edecektir. İşte velâyet bunun için var olmuştur.

Allah'ımızın kendi emrinin en yüksek noktada tecellisi olan gönüller Allah'a en yakın olurlar. İnsandaki ruh, Allah'ın emridir. Ruh, Allah'ın arzusuna uygun terakki ederse Allah ile birlikte olur.

YILDIZLAR

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Tarık sûresi 3. ayet;

"Parlayan (delen) bir yıldızdır"

Nahl sûresi 12. ayet;

"Ve sizlere geceyi ve gündüzü ve güneşi ve ayı hizmetinize vermiştir. Ve yıldızlar HU'nun emri ile hizmetinizdedirler. Mu-hakkak ki bunda akleden bir kavim için ayetler vardır."

Nahl sûresi 16. âyet;

"Ve alâmetler... Ve onlar yıldızlar ile yollarını bulurlar."

Saffat sûresi 88. âyeti

(İbrahim) yıldıza bir nazar attetti"

Rahmân sûresi 5-8. âyetlerinde;

"Güneş ve ay hesap iledir. Ve yıldız ve yıldız kümeleri (şecer) secde ederler. Ve

Ş İ' R Â

semayı yükseltti ve mîzanı (dengeyi/ölçüyü) koydu. Artık mizan (denge/ölçü) hakkında haddi aşmayın."

Allah'ımızın tertibinde, yıldızlar kendi başlarına kuvvet sahibi değildir. Yıldızlar zât değil sıfattır. Sıfat olan ise zâta tâbidir. Bu şu demektir ki; yıldızları Hakk'ın arzusunun dışında mütalaa etmek doğru olmasa gerekir. Bugün yapılan uzay çalışmalarında, maddeye muhtariyet verilerek değerlendirmelerin yapıldığı görülmektedir. Uzaydaki cisimlerin hareketleri kendiliğinden değil Allah'ın onlardaki takdirindedir. Butün âlemlerde Allah'ın nizamı vardır.

Yunus sûresi 61. âyetinde;

"Ve bir iş ile meşgul olmanız, Kur'ân'dan bir şey okumanız ve yaptığınız bir amel yoktur ki, ona daldığınız zaman sizin üzerinize şahitler olmayalım. Yeryüzünde ve gökyüzünde zerre ağırlığınca bir şey Rabbinden gizli kalmaz. Ve ondan daha küçüğü ve daha büyüğü yoktur ki, Kitab-ı Mübîn'de olmasın" buyrulmaktadır.

Uzayda, tarifi mümkün olmayan büyüklükteki maddesel değişimler, başıboş ve tesadüfi bir ortamda değil, Allah'ın "**nizam**" ismi içerisinde faaliyet göster-

mektedir. Dikkat edilirse kendiliğinden bir oluş söz konusu olsaydı, uzaydaki patlamaların neticesinde bir kayboluş ve yok oluş olması icap ederdi. Ama bir yok oluş değil, hâlden hâle bir geçiş, yani maddenin başka başka maddelere tahvili söz konusudur. Maddenin enerjiye veya enerjinin başka bir enerjiye dönüşmesi belli bir program içinde olmaktadır. Bu dönüşümü yapan bir kuvvet var; işte bu Allah'ın arzusudur, yani O'nun ilâhî programıdır.

Tabiatta “**nizam**” tatbikatı geçerlidir. Tabiatın içinde doğumlar, ölümler, çürümeler, bozulmalar... netice itibarı ile en sonunda tayyip bir noktaya gelmektedir. Bu da, Allah'ımızın nizam programının her tarafta geçerli olduğunu göstermektedir.

GÜNEŞ

Güneş bize sadece ısı ve ışık enerjisi mi vermektedir? Yoksa güneş ışığı ile Allah'ımız bizlere değişik bir feyz mi lütfetmektedir?

Güneş ışığı, ısıtmaktan ve aydınlatmaktan başka bütün varlıklara yaşam enerjisi de vermektedir. Güneşin ışığından insanlar, hayvanlar, bitkiler ve diğer varlıklar değişik şekillerde yararlanmaktadırlar.

Güneş, dünyaya sadece maddesel enerji vermiyor, ruhî etkileri de söz konusudur.

Ş İ' R Â

Herhangi bir maddenin güneşe yaklaştıkça ısısı artar. Uzaklaştıkça soğumaya başlar. Çok yüksek bir enerji alanına yaklaştıkça da, o maddedeki statik elektrik artar. İnsanlar da yaşamları boyunca, Allah'a yaklaştıkları müddetçe, Allah'tan ilâhî enerji alır ve terakki eder. Bu yakınlaşmada, o insanın Allah'a olan nispeti düşünüldüğünde, insan ruhu Allah'ın zatiyet-i ilâhîyesi olduğundan, en yakın olarak düşünülebilir. O ruh, bütün bu mükevvenattaki ilâhi arzuların hatminden sonra ilâhî âlemde farklı bir tatbikata girer.

Güneş, maneviyatta zâtî tecellinin sembolü olarak zikredilir. Ancak güneş, Rabbimizin "**En-Nur**" ismi celîlinin bir yansımasıdır. Cennette güneş yoktur ama her taraf nûr içindedir.

Allah'ın rahmet-i ilâhîyesinin hepsinin ayan olduğu Sırr-ı Âdem hususiyeti taşıyan gönül noktası ise güneş feyz verir. Çünkü zât olan O'dur. Güneş zâtî nokta ile kıyaslandığında sıfat mesabesindedir.

Peygamber Efendimizin **Şakk-ı Kamer** mucizesinde ayı ikiye bölmesi, sıfat olanın zâta tâbi olduğunu işaret etmektedir.

Nitekim Hz. İmam-ı Ali, Nahrevan'da Harihiler ile yaptığı savaştan dönerken Babil toprağında (helâk edilmiş bir kavmin bulunduğu top-

raklarda) namaz kılmamış, namaz vakti geçince de dua buyurarak güneşi ikindi vakti yerini alacak şekilde geri döndürmüştü.

Güneş kime tâbidir? Velâyet noktasına, yani zâtiyete tâbidir.

Bu noktada olan gönülde zerre kadar oynama olmaz. Çünkü o nokta, failin Hakk olduğunun idraki içinde, Hakk'ta fani, Hakk ile baki olmuştur. Zaten öyle olmazsa, hiç kimse bu ağırlığa tahammül edemez.

HZ. MUHAMMED'İN MİRACI İLE Şİ'RÂ YILDIZI KÜSUFU UĞRAMIŞTIR

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Sirius, Arapça adıyla **Şi'râ**, Kuran'da özel ismi geçen bir yıldız olup, kendisinden Necm suresinde söz edilmektedir.

Eski uygarlıklarda güneşe çok önem verildiği bilinmektedir. Ancak geçmiş medeniyetler içerisinde güneşin yanı sıra, Şi'râ yıldızına da büyük bir ehemmiyet verilmiştir. Işık ve enerji neşretmesi itibarıyla Şi'râ yıldızı da bir güneştir.

Şi'râ geçmiş devirlerde dünyanın ufkunda ikinci bir güneş gibi parlıyordu. Kur'an'da "**iki doğunun ve iki batının Rabbi'dir**" âyeti ile dünyanın bir zamanlar iki güneşli olduğu işaret edilmiş olsa gerekir.

Şi'râ; Arapçada işaret, rehber, kılavuz anlamına gelmektedir. Necm suresi Peygamberimizin Mirac'ından ve Şi'râ yıldızından bahseder.

Necm 53/ 1-18. âyetlerinde;

"Ve (andolsun) "en Necm"e(yıldıza), ağdığında... (hızla kaydığı zaman) Şaşmadı arkadaşınız ve azmadı da. Ve nutket-

Ş İ' R Â

mez havadan. O illâ vahyolunan bir vahiydir. Öğretti Onu kuvvetleri şedid olan. Asalet sahibi... Artık, istiva etti. Ve o yüksek ufuktaydı. Sonra alçaldı da delâlet eyledi (rehberlik etti, yol gösterdi). Artık iki yay mesafesi ya da daha yakın oldu. Böylece vahyetti kuluna vahyettiğini. Tekzib etmedi "*el fuad*" gördüğünü. Tereddüt mü ediyorsunuz ondan, gördüğü hakkında? Ve andolsun gördü "O"nu diğer inzalde. İndinde Sidretül Münteha'nın. İndinde idi Meva Cenneti. Hani bürümüştü Sidreyi bürüyen... Meyletmedi göz ve haddi aşmadı. Andolsun Rabbinin büyük ayetlerini gördü"

Necm suresinin 49. âyetinde; "**Ve muhakkak Hüve'dir "eş Şi'râ"nın Rabbi**" buyrulmuş surede bahsi geçen yıldızın "**Şi'râ**" yıldızı olduğu ifade buyrulmuştur.

Âyette, Şi'râ yıldızı ile insanların bir münasebeti olduğu ima edilmektedir. Âyette, Şi'râ yıldızına tapanlara hitaben , "**siz ona tapıyorsunuz ama asıl onun Rabbi olan HÜVE'ye iltica edin**" buyrulmaktadır. Âdem'den sonraki gelişte, insanlar doğarken bir inanç hasletiyle doğar ve çeşitli şeylere yönelmelerindeki

anlam, esasında insanın kendi asliyeti olan Allah'ı aramak olsa gerekir.

Geçmiş medeniyetlerin yıldızlardan enerji alarak yürüdükleri ifade edilmektedir. Daha sonradan bunların hepsi küsufa uğramıştır. Çünkü insanlar bu yıldızlardan enerji aldıkları için yıldızlara tapmaya kalkmışlardır. Sümerler, Babiller, Mısırlılar astronomi ile çok uğraşmışlardı. Bazı şeyler bulmasalar uğraşmazlardı.

Şi'râ yıldızında bir enerji olduğu ve bu enerjinin de dünyadan çekilerek kullanıldığıнын işaretlerini tarihi kayıtlarda görmekteyiz. Manevi yönden baktığımız zaman ise, bütün her şeyde Rabbimizin “**Âdem tertibini**” düşünmemiz lazımdır. Âdem dendiği zaman Rabbimizi temsil eden ilâhi gönül sahibi yani “**Zamanın İnsanı**” düşünülmelidir. O hâlde yıldızlar arasında yani güç isimleri arasında da Âdem tertibinin hususiyeti var mıdır? Diye düşündüğümüz zaman, hangi yıldızda Allah'ın Âdem arzusu varsa, diğer varlıklar o noktadan rahmet ve feyz alır. **Burada, o zamanda Allah'ın arzusunun Şi'râ yıldızında olduğuna işaret edilse gerekir.**

Bu durumda, Allah'ımızın ilâhi yakınlık verdiği gönül hangi seyyarede ise Allah'ın o seyyareye her türlü enerji ve rahmeti lütfettiği görülmektedir. Bu, "**sırrı Gavsîyyet**"tir. Bu durum idrak edildiği takdirde, Allah

Ş İ' R Â

onlara sonsuz rahmet lütfeder. Yani Gavsıyyeti, bütün yıldızlarda sözü ve hükmü geçen gönül noktası olarak düşünmek icap eder.

Nitekim Sevgili Peygamberimizin miracında Şi'râ yıldızına nazar etmesi,

"Ve (andolsun) "en Necm"e(yıldız)/

"Andolsun Rabbinin büyük ayetlerini gördü" âyetleri ile işaret buyrulmuştur.

Ve miraç tamamlandıktan sonra da Şi'râ yıldızının, **"Ve muhakkak Hüve'dir "eş Şi'râ"nın Rabbi"** ayeti ile Efendimize yani HÜVE noktasına tâbi olmasının izahı böyle olsa gerekir. Nitekim bu konu ile ilgili Efendimizden daha sonra zuhur eden Hz. Abdülkadir Geylani buyurur:

Zir-i destimde benim mürgü kebûter gibidir Kümbedi çarkı felek arz u sema u ahkaf" Yani, **"Elimin altında seyr-i devranîsini yapmakta devamda olan felek kubbesi, yer ve sema ve kum tepeleri, bir güvercin kuşu gibi titrer."**

Çünkü Sultanımız **"Gavsül Âzam"**dır.

Gavsıyyet sırrı ile Şi'râ yıldızındaki kudretin, Peygamberimize intikali düşünölmelidir. Daha sonra zama-

nın sahiplerinin içinde **Gavs** hususiyeti taşıyan gönüllerin olduğu görülüyor. Çünkü zamanın Gavsı sadece ilâhi bilgi vermekle kalmaz, bütün hayat neşesi, varlık kudreti ondan intişar eder. Bu şekilde düşünersek, Zamanın İnsanı'nın bizim düşündüğümüzün çok üstünde bir kudrete ve hususiyete sahip olduğu anlaşılmaktadır.

Kur'an âyetleri içinde ilk başta yedi büyük sûre vardır. Bu yedi büyük sûre, Sevgili Rabbimizin tertibi içinde görülen ilâhi gönüllerin dünya üzerinde görünen yedi büyük Gavsı işaret ediyor olsa gerekir.

Allah'ımız evvela insanı yarattı ve bütün yaratılmışların üzerine mürebbi kıldı. O halde, bütün varlıkların Âdem'den ahz-ı feyz etmesi ve hakikati öğrenmesi lâzımdı. Nitekim, Âdem yaratıldıktan sonra yaşam yürümeye başladı. Yani o varlıklar varlığını Âdem ile bilmiş oldular. Onun için, Şi'râ yıldızının kudret vermesi Allah'ın ona kuvvet vermesinden kaynaklanmaktadır.

Hız. Peygamberimizin miraç yapması, Rabbimizin kendisiyle görüşmesi, bütün bu âlemlerin programının değiştiğini gösterir. Bu olay, Allah'ımızın bütün âlemlerde ki tatbikatları İNSAN ile mer'iyete koyacağını işaret etmektedir. Çünkü Rabbimizin, “ **bilinmekliğimi istedim âlemleri yarattım** ” buyurması onun bir programı olduğunu göstermektedir. Yani Allahımız böyle bir arzu buyurdu; yaşadığımız hayat bu arzunun tatbikatının neticesidir. Burada bütün âlemlerde yaratılmış olan varlık-

Ş İ' R Â

ların içinde en mühim olan varlık insandır. Çünkü Allah'ın insan arzusundan sonra sıfat âlemi meydana geldi.

Rabbimiz Âdem'i yarattığında Âdem zattı. Sonra Havva'nın yaratılmasıyla sıfat noktası âyân oldu. Âdem ve Havva'nın birlikteliği zatiyeti işaret eder, çünkü orada tek varlığı düşünüyoruz. Ama Âdem ve Havva'yı ayrı düşündüğümüz zaman ikilik doğuyor. O zaman da sıfati makam zahir ediyor. Zatiyeti düşündüğümüz zaman bütün varlıkların içinde en mühim varlığın insan olduğunu vurgulamak icap eder.

Peygamberimizin miracında, insan varlığının tecelliyatının çok yüksek olduğu ve bütün varlıkların, "Allah'ın insan tecelliyatına" tâbi oluşunun bir ifadesi vardır. Bu bakımdan, Şi'râ yıldızı sıfattır ama insanın zatiyeti peygamberimizle meydana çıkınca, Peygamberimizin programı tatbikata girdi. Makam bakımından Şi'râ yıldızı zamanın insanına tâbi oldu. Yani her program Deryayı Nuru Muhammed'e tâbi olarak yürümeye başladı. Son zamanlarda Şi'râ yıldızı ile ilgili çalışmalar yapılmaktadır. Ancak Şi'râ yıldızını geçmişteki hususiyetini kaybetmiş bir yıldız olarak görmek lazım. Bu yıldız da Deryayı Nuru Muhammed'in programına tâbi olup yürümektedir. Çünkü herşey Deryayı Nuru Muhammed'den halkedilmiştir. "**Lev lake lev lake ve lema halaktul eflake/sen olmasaydın Ey Muhammed bu âlemleri yarat-**

mazdım.” hadis-i kudsisi ile bildirildiği şekliyle, Allah'ın kendisindeki bu arzu olmasaydı alemler yaratılmazdı.

Kur'an'da, yıldızlar ile ilgili bilgi verilmiştir. Aslında bütün yıldızlar Allah'ın arzu ilâhisi ile hareket ederler ve varlıklarını sürdürürler. Bu durumda yıldızların yaratılmış olmaları hesabı ile zat değil sıfat olduğu görülmektedir. Sıfat da zata tâbidir. Bu şu demektir; *“Siz yıldızı Hakk'ın programından ayrı mütalaa etmeyiniz.”*

Her şeyin, Allah'ın zâtîyet-i ilâhîyesinden hâsıl olduğu idrakinde olan yüksek bir idrake gelmiştir. Artık o bütün kudretin kaynağı olan zâtîyet-i ilâhîye ile beraberdir. O zaman artık kudreti Allah'ın arzusu dahilinde kullanır.

Bu hakikatten haberi olmayan bazı geçmiş medeniyetler hayvan varlığından istifade ederek, insan varlığı üzerine tahakküm etmeyi düşünmüşlerdir. İşte **Hz. Muhammed**'in güzelliği buradadır. O, bize asıl olanın **"İNSAN"** varlığı olduğunu, insanı Allah'ın en güzel varlığı olarak görmeyi öğretti.

Geçmiş medeniyetler zamanında da peygamberlere karşı kullanılmak istenen sihir ve büyü, Allah'ın peygamberleri ile zuhur ettirdiği mucizeler karşısında küsûfa uğramıştır.

Ş İ' R Â

Hz. Musa, mucizeleri ile bu düşüncelerin silinmesi konusunda vazifelendirilmiş bir peygamberdi. Böylece yavaş yavaş Hz. Muhammed'in hakikati açmasına yaklaşılmıştır. Geçmiş peygamberler zamanında bu tekâmül oldu ki insanlar Hz. Muhammed'in söylediklerini anlayabilsinler.

Peygamberimizden önce insan varlığı dışındaki varlıklara çok değer verildiği hatta onlara kudsiyet atfedildiği görülmektedir. Ancak Sevgili Efendimizin zuhurundan sonra, Peygamberimiz teveccühün "**İNSAN**" varlığına olması gerektiğini aşikâr kılmıştır. **Ahsen /En güzel** yaratılan varlık insan olduğuna göre, teveccüh de insana yapılmalıdır.

Semavatın ve arzın yüklenmekten çekindiği halifelik makamını varlıklar içinde yalnızca insan yüklenebilmiştir. O halde, insan kendisine lütfedilen bu makamı bırakıp taş, toprağa, hayvana ve yıldızlara kudsiyet atfetmemelidir. Kendisine lütfedilen makamın idraki içerisinde, vakar sahibi olmalıdır. İnsan, sıfatî varlıklardaki kudret yerine Allah'ın kendisine lütfettiği kudretin ve makamın idrakinde olmalıdır.

Yunus sûresi 10/106. âyetinde;

"Ve Allah'tan başka sana ne menfaat ne de zarar verecek şeylere dua etme. Eğer

böyle yaparsan, artık muhakkak ki zalimlersin!" buyrulmaktadır.

Her peygamber, Allah idrak ve anlayışında bir merhaledir. Hz. Muhammed'in zuhur etmesi ve Miraç yapması ile "**İnsan varlığı**", Allah'ı kendisinde bulacağı'nın idrakine gelmiştir. Bu en büyük merhaledir. Çünkü o zamana kadar insanlar, Allah'ı hep kendilerinin dışında aramışlardır.

"Gökler ve yer beni sığdıramadı. Ben mümin kulunun kalbine sığarım" hakikat-i ilâhîyesi Hz. Muhammed ile açılmış ve bilinmiştir. Peygamberimiz ümmetine Hakk'ı kendilerinde aramayı tavsiye buyurmuşlardır.

Hz. Muhammed yolundan görünen velâyet de, Hz. Muhammed'e muzaf olarak maneviyat yolunda yetişenlere Hakk'ı buldurmada rehberlerdir. Mürşid, manevi evladına kendi kalbinde Hakk'ı buldurmakla vazifelidir.

Peygamberimiz miraç yapmış ve miracında önce dünya semasına yükselmiş ve sonra dünya semasını ve yedi semavatı geçerek **Sidretül Münteha**'ya yani bütün bu sıfat âlemlerinin nihayetine, sonra da **Âlem-i Ama**'ya yükselmiştir.

Peygamberimiz insan varlığının makamını bu dünyanın fevkine çıkardı, Âlem-i Ama' ya kadar yükseltti.

Ş İ' R Â

Peygamberimizin miracını anlatan necm suresinde, Peygamberimizin miracı esnasında Şi'râ yıldızına nazar buyurduğu ayetlerde işaret edilmiştir ancak peygamberimizin miracı tamamlandığında, Şi'râ yıldızındaki hususiyet kaldırılmış ve artık kudret-i ilâhiye olan Gavsıyyet peygamberimizde tezahür etmiştir.

Şi'râ yıldızında, Allah'ın daha evvel tatbikata koyduğu bir enerji vardı. Ama o enerjiyi insanlar şer yolunda kullandılar. Allah'ın verdiği kudreti, Allah'ın nizamına karşı kullanmak istediler. Ancak Şi'râ yıldızındaki kudret "**Muhammed**" isminde kayboldu. Allah, yeni arzusunu Peygamberimiz ile tatbikata koydu.

Peygamberimize miraç tecellisi sırasında çok şeyler teklif edildi. Ancak Peygamberimiz yaratılmış varlıklara bakmadı, varlıkları yaratana baktı; sıfatlara değil zata baktı. İlk yaratılışta, âlemler Deryayı Nuru Muhammed ile halk edildi. O zaman Hz.Muhammed kendisindeki "**yaratan kudreti**" idrak etti. Hep O'nu aradı. Miraç'ta O'nunla buluştu

Şi'râ yıldızında bir enerji tatbikatı vardı. Bunlar yaratılmış olan varlıklardaki Allah'ın tecellisini gösterir. Peygamberimizin miraç tatbikatı ile "**zatiyyetin**" hakim olduğunu görüyoruz. Artık, Peygamberimizin zuhuru ile Şi'râ yıldızındaki kudret hali de kaldırılmış oldu. Çünkü

kudret-i ilâhiyenin asliyyetinin varlıklarda değil, Hüve'de olduğu hakikati ayan oldu.

Burada geçerli olan şey, güneş, dünya, yıldızlar değil zâtîyet-i ilâhîyedir. Çünkü herşeyin Hüve'den neşet ettiği bilinmelidir.

Şi'râ yıldızından, uzun bir zaman aralığında yararlananlar ve ondaki enerjiyi kullananlar Allah'a ne kadar yakınlık bulmuşlardır? Şi'râ ile ilgili çalışmalar insanları, Allah'ın zâtîyet-i ilâhîyesi ile ilgili ileri bir idrak noktasına getirebilmiş midir? Bununla ilgili hiçbir kayıt yoktur.

Allah'ımızın "**Velâyet**" arzusunu insanda tecelli ettirmesi, insanların Allah'tan başka hiçbir şeye teveccüh etmemesini gerektirir.

Sevgili Efendimizin miracı ile artık insanların maddi varlıklardan sıyrılarak Allah'a kalbolacaklarının müjdesi verilmiştir. Allah'ın arzu buyurduğu gönüller, Hakk'ın arzusu ile hayat neşelerini devam ettirecekler, diğer varlıklar ise enerjiye yani yaratılmadan önceki asliyete dönüşeceklerdir. Allah bilenle bilmeyeni bir araya koymaz.

Miraçta Rabbimiz, "**Muhammed**" ismi ile karşılıklı tekellüm ederek, kendi tecellisi olan "**Muhammed**" ismindeki kudret ve hususiyet vasfını son derece ileri bir

Ş İ' R Â

noktaya taşımıştır. Yani Hüve yine kendi varlığından neşet ettirdiği Muhammed ismini, kendisindeki sonsuz ilâhî enerjiye dayanabilecek bir noktaya getirerek huzuruna alıyor. O zaman Hz. Muhammed O'nun "**tam temsilcisi**" olmuştur. Bu, azim bir vasfa sahip olmak demektir.

Hüve'nin Hz. Muhammed'e hitap etmesi esasta bütün varlıklara hitap etmesidir. Çünkü Hz. Muhammed bütün varlıkların menşei olan Deryayı Nuru Muhammed'in mümessil noktasıdır.

Deryayı Nuru Muhammed'in mümessil noktası olan Hz. Muhammed'in varlığında, bütün velâyet mündemiçtir. Hüve, Hz. Muhammed'i huzuruna aldığı anda Hüve'nin velâyet olarak görüneceği noktaların ruhaniyeti de Hz. Muhammed'in ruhaniyetinde birlik halinde idi. Onun için Hz. Muhammed'den sonra velâyet noktaları miraç yapmıştır.

Hüve'nin, diğer bütün varlıklar üzerinde bir hususiyet taşıyan "**Muhammed**" isminin bu dünyada tecelli etmesindeki muradı iyi idrak etmek icap eder. Rahmeten lil âlemîn olan Hz. Muhammed'in bu dünyada tecelli etmesi, yaratılmış olan diğer bütün varlıkların enerjisini yükseltmiştir.

Bu tatbikattan murat şu olsa gerekir: Hüve yaratmış olduğu bütün varlıkların İnkılâb-ı Kebir tatbikatının zuhur etmesi ile kendisine kalbolacağını, Kur'an-ı

Kerîm'in "**Sümme ileyhi merciukum / Sonra Hü'ya-dır dönüŖünüz**" (En'am 60) ayeti ile bildirmiŖtir. Hüve yaratmıŖ olduğu varlıkların yüksek bir vasıfla kendisine kalbolmasını arzu buyurmaktadır. Çünkü varlıkların bu yüksek enerjiyi karŖılayabilecek bir vasfa sahip olmaları gerekmektedir. Varlıklar, ancak yüksek bir vasıf kazandıktan sonra huzura gelebilir, aksi halde huzura giremez.

Necm suresi 49. âyetinde; "**Ve muhakkak Hüve'dir "eŖ Ŗi'râ"nın Rabbi**" buyrulmasındaki hakikat "**Siz yıldızın kuvvetine bakmayınız yıldıza da kuvvet veren Hüve'ye iman ediniz.**" olsa gerekir.

Mirac, bütün kirlerden temizlenmek ve asliyet olan Allah'a ulaŖmaktır. İşte mirac, insan varlığının en yüksek bir varlık olarak görünmesindeki bu hususu işaret eder. İnsan varlığının ne olduğu anlaŖılmıŖtır: Allah'a en yakın varlık, bütün varlıkların üzerinde bir varlık olan insan varlığıdır. Nitekim âyette; "**Hüve'dir "eŖ Ŗi'râ"nın Rabbi**", buyruluyor. Buradaki anlam bütün sıfatı vasıflardan kurtulup zata kalbolma halidir yani Hüve hakikatini idrak etmektir.

Hatmül Velâyet kemalatında bu hususiyetin açılması "**Ve muhakkak Hüve'dir "eŖ Ŗi'râ"nın Rabbi**" ayeti ile işaret buyrulmuŖtur. Çünkü, dikkat edilirse Ŗira'nın Rabbi olarak Allah ismi yerine, HÜVE zamiri zik-

Ş İ' R Â

redilmiştir. Hüve hakikati ise Hatmül Velâyet ile açılmıştır.

Hüve, Allah ismi ile arzu buyurduğu müspet ve menfi tatbikatları icraata koymaktadır. Allah isminde dua, iltica, yakarış... vardır, çünkü müspet de menfi de Allah isminin tatbikatı olarak görünmektedir. Ancak Hüve noktasında müspet ve menfi tatbikatı aranmaz. Hüve, kendisinden kendisinedir. Hüve'nin zâtiyeti her şeyden münezzehtir. Hüve'de kendisi vardır müspet ve menfi ile değerlendirilemez.

HÜVE'nin; "**Ben gizli bir hazine idim...**" arzusunda bilinmeçliğini dilemesi ile "**müspet**" ve "**menfi**" Allah ismine bağlı olarak tatbikata girmiştir. Ancak zatiyeti her şeyden münezzehtir.

Bütün varlıkların, varlık olma hususiyeti bir enerjiden kaynaklanmaktadır. HÜVE sonsuz enerjidir.

Bir insanın hata işlemesi ilâhî enerjinin kendisinde eksik olmasındandır. Bir Mürşid elinde terakki ederek hatadan vazgeçerse, o zaman Hüve'yi tam kabul eden bir noktaya gelir. Ancak Hüve'ye itiraz edenin enerjisi kesilir, yani Hüve ile bağlantısı kesilir. Allah isminin hususiyetinde "mühlet" vardır, ancak Hüve'ye itirazda ise enerji hemen kesilir.

Zıddıyla kâim ve bilici olma hususiyeti Allah ismi ile icraata konulmuştur, Hüve'de ise zıtlık yoktur. Müspet ve menfi doğrudan doğruya Allah'ımızın tevhidinin idrak edilip kemâle gelinmesi için tatbikat bulmuştur. Menfi olarak görülen şeyler, müspet noktalar idrak edilsin diye zuhur bulmuştur.

HÜVE'nin yaratmış olduğu varlıklar ile Hüve'yi tahdid etmek mümkün değildir. Hüve herşeyden münezzehtir, çünkü Hüve her şeyin asliyyetidir.

Meryem 19/65. âyetinde;

"Sen 'Hu'ya bir adaş bilir misin?" buyrulmaktadır.

Her ismin asliyyet-i ilâhiyesi Hüve'dir.

Hz. Süreyya'nın ilahî âlemden bahsederken; **"Öyle bir sanayi-i ilâhîye ile karşılaşacaksınız ki şaşıracaksınız"** beyanında Hüve'nin dünyada fiiliyata geçmemiş, zuhur bulmamış nice isim tatbikatlarının ilâhî âlemde mer'iyete gireceği de işaret edilmektedir.

İlâhî enerji denilince, dünyada bilinen enerji düşünülüyor, ancak ilâhî enerjiden murat zâtiyet enerjisidir.

Allah, zamanın insanı ile bütün varlıklara yaşam

Ş İ' R Â

enerjisi verir. Duygu his, aşk muhabbet her şey Allah'ın verdiği bu enerji ile kâimdir.

Bakara (2/129) âyetinde;

"Rabb'imiz, içlerinde, aralarından, kendilerine ayetlerini okuyan ve onlara 'Kitab'ı ve 'Hikmet'i öğreten ve onları tertemiz kılan bir RESUL BAAS ETTİR. Muhakkak ki sen 'el Aziz'sin, 'el Hakîm'sin.'" buyrulmaktadır.

BAAS; Allah'ın ilâhî rahmeti ile ayağa kalkılması hususudur ki, bu da Allah'ın lütfettiği ilâhî enerji ile basılan Resûl'un gönderildiği kavmi de bu ilâhî lütuf-tan nasibedar kılarak baas ettirmesi olsa gerekir.

Allah'ın rahmet-i ilâhîyesi ile dirilen lâyemut(ölümsüz) olur. Bu dirilik, ruhi diriliktir.

Hz. Süreyya buyurur ki;

***Bizler öldük de defin eylediler sanma sakın
Lâyemutuz bize zair gözün aç öyle bakın"
(Bizler öldük de gömdüler sanma sakın,
Ey ziyâretçi, biz ölümsüzüz, gözünü aç ve
öyle bak)***

Sevgili Peygamberimizin bizlere bildirdiklerine göre, biz bu konuları değerlendiriyoruz. Efendimizin zuhurdan sonra medeniyet anlayışı tamamen değişmiştir. Peygamberimize gelinceye kadar Şi'râ ile ilgili olan tatbikatlar değişikliğe uğramış ve yeni bir düzen gelmiştir.

Sevgili Efendimizden çok önce zuhur etmiş olan Zülkarneyn peygamber pek çok olağanüstü işler yapmıştır. Demek ki, o da tabiatüstü güçleri olan bir peygamberdir. Zülkarneyn, o zamanın bilgi ve teknolojisinin çok üzerinde işler yapmıştır. Bu da onun, dünyanın fevkinde bir kuvvet kullandığını işaret etmektedir. Bu durum, Allah'ın programının bir neticesi olduğu hakikatini ortaya koymaktadır.

Peygamberimize gelinceye kadar, cinlerin üstün bir kuvveti kullanabilmesi tatbikatı vardı. Ancak Hz. Muhammed'in peygamber olarak gönderilmesi ile bu kuvvet insana tekâbül etmiştir. Nitekim Hz.Pirimiz Abdülkadir Geylâni'nin kerametlerine baktığımız zaman cinlerin üzerinde bir yetki ve üstünlük söz konusudur.

Peygamberimizin miracı bir dönüm noktasıdır. Miraç ile insan varlığının, diğer yaratılmış bütün varlıkların üzerinde bir mazhariyetle yaratılmış olduğu aşikâr olmuştur. **“Hakk ile Hakk olmak”** insana lütfedilen bir hususiyettir. Cinler dumansız alevden yaratılmıştır. İnsan ise Allah'ın ruhunu taşır.

Ş İ' R Â

Cinlere de Âdem'e secde emri verilmiştir. Cinlerin atası olan İblis, Âdem'e secde etmediği için Allah'ın kâtından kovulmuştur. Kur'an'da ve Hadisi Şerif'lerde Rabbimizin insanda görüldüğü bildirilmiştir. Bunu idrak edemeyenler var mıdır? Maalesef vardır.

Allah'ımız, Kur'an'da; "**ve nefahu min ruhi**" buyurarak, Âdem'e **kendi ruhundan** lütfettiğini bildirmektedir. Kur'an, Cebrail'den bahsederken "**er Ruh**" buyurur. Yani "**belli bir ruh**" demektir. Ancak Âdem, Allah'ın kendi ruhundandır.

Allah'ımız; "**Bütün kuvvet Benim, her şey Benim, Şi'râ da Benim**" buyuruyor. Sonunda, bütün varlıkları ve kuvvetleri zatında toplayacaktır.

Miraç hususiyeti olarak necm suresinde buyrulan "**Meyletmedi göz ve haddi aşmadı.**" ifadesindeki hususiyet; Sevgili Efendimizin, varlıklara değil varlıkları yaratan kudret-i ilâhîyeye olan teveccühü olsa gerekir. Çünkü bu noktada, "**varlıklara meyletmek onlara bakmak**" sıfat mesabesindedir. Hz. Muhammed, varlıkların fevkinde olana; asliyete yani zâtiyyete teveccüh etmiştir.

İlk yaratılıştta, bütün varlıklar Deryayı Nuru Muhammed'den hâsıl olmuştur. Hz. Muhammed miracında bütün yaratılmış varlıkların Muhammed deryasından yaratıldığını ancak Deryayı Nuru Muhammed'in de

Hüve'nin zâtîyet-i ilâhîyesinden hâsıl olduğunu müşâhede etmiştir. O zamanda, Hz. Muhammed miraç ile kendisini yaratan ilâhî kudretin idraki içinde olmuştur.

Necm sûresi 23. âyetinde;

"Bunlar ancak sizlerin ve babalarınızın taktığınız isimlerdir. Allah onlar ile bir sultan nazil eylememiştir. Ve andolsun kendilerine Rabblerinden "el Hüda" geldiği halde ancak zanlarına ve nefislerinin havalarına/arzularına tâbi oluyolar"

Rabblersinden "**el Hüda**" (Allah'ın onunla hidayet lütfettiği gönül noktası) geldiği halde, hâlâ zanna tâbi olarak yürümek doğru olmasa gerekir.

Şi'râ devri geçmiştir. Bugün Şi'râdan medet ummak boşunadır. Geçmiş devirlerde, Şi'râ yıldızının ışığı kırmızı imiş, şimdi beyaz olmuş yani eski enerjisinin de kalmadığı anlaşılıyor. Yirmialtının yılda semanın yıldız haritası değiştiğine göre, Şi'râ yıldızının devri de geçmiştir ve o tatbikat ortadan kaldırılmıştır. Velâyet, kudreti Allah'ın arzusunun dışında kullanmaz. Kudret kişinin değil Allah'ındır. Bugün, Şi'râ yıldızının kudreti kaldı mı? Artık Şi'râ yıldızının kudreti yoktur ve Şi'râ yıldızı ile bir şey yapmak mümkün değildir. Geçmişte, Şi'râ yıldızındaki kudreti görünce Şi'râ yıldızına taptılar. Bu-

Ş İ' R Â

günde, her şey teknik ve ilim diye teknolojiye tapanlar, ateistim diyerek maddeye tapanlar yok mudur?

İlk zamanlar insanlar gücü madde ve yaratılmış varlıklarda aramışlardır. **Geçmiş peygamberler mucizeler gösterse de insanların anlayışları sıfatı kalmıştır. Ancak Peygamberimiz ile kudretin tamamının Allah'a ait olduğunun anlatımı yapılmıştır.**

Sevgili Peygamberimizin mirac yapması ve Rabbiniz ile buluşması bütün programın değiştiğini gösterir. Çünkü "**Ben gizli bir hazine idim bilinmekliğime muhabbet duydum ve halkı yarattım ki HU (el-İnsan) ile bilineyim**" ilâhi arzusunun tahakkuk ettiğini işaret etmektedir.

Allah'ımızın yaratmış olduğu varlıklar içerisinde, en mühim olan insandır. Asıl olan insandır. İnsanın zâtî yaratılışı gerçekleştikten sonra sıfat olan varlık âlemi yaratılmıştır.

Her varlık önce kendisini sever yani "**canı**" olarak gördüğü kendi varlığını sever. Allah, insan varlığını yaratırken kendisinden kendisine duyduğu aşk ile yaratmıştır ki, o aşk **Vedud**'tur. Kendisine ait bir varlık olarak insanı yarattığı için de o tam kendisi oldu.

Yaratılmış olan bütün varlıklar, hem kendilerini gördü hem Allah'ı gördü. Ama Vedud aşkı ile yaratılmış olan ve ilâhî hakikate ermiş olan gönül kendisini görmedi, bu vücut da Allah'ındır diyerek kendisine varlık atfetmedi. İşte insanın kıymeti buradadır, çünkü o; "Ben yokum, Allah var" diyor. Allah'ın insana müştak olmasında bu hususiyet de vardır.

O zaman insan kendini mi sevdi? Kendindeki Allah'ı mı sevdi? Velâyet kendi vücudunda Allah'ın kendisinden kendisine olan tecellisine iman etmiştir.

Allah'ımız, kendisinden kendisine yaratmış olduğu insan varlığında, kendisinde mevcut olan diğer hasletleri tekâmül ettirerek o aşka bağlamaktadır. Böyle olmazsa, insan da yaratılan diğer varlıklar gibi mütalaa edilirdi.

Kendisini Allah'tan ayrı gören varlıklar için kıyamet arzu edilmiştir ki, onlar enerjiye dönüşeceklerdir. Yani yaratılmadan önceki duruma dönülecektir. Hâlbuki Rabbimiz insanın tekâmül etmesini ve kendisi gibi düşünmesini arzu etmektedir. İnsanın bâki kalması, insandaki ilâhî aşkın daha ileri açılmalara muhatap olacağını işaret etmektedir.

Âdem, ilk defa zât olarak yaratılmıştır. Çünkü on-

Ş İ' R Â

da Allah'ın tecellisi vardır. Sonra nefsi temsil eden Havva yaratılınca o zaman sıfat noktası tebarüz etmiştir.

Bakara sûresi 30. âyetinde,

"Ve hani Rabb'in meleklerle "Muhakkak ki ben 'Arz'da bir halife kılacağım," demişti de "Biz seni hamd ile tesbih ettiğimiz ve seni takdis ettiğimiz halde sen orada fesad çıkaracak ve kan dökcek bir kimseyi mi orada kılacaksın?" demişlerdi. "Ben sizlerin bilmediklerinizi bilirim" buyrulmaktadır.

Melekler, Âdem'in yaratılış arzusundaki sıfatı görüp, zâtı göremedikleri için itiraz etmişlerdir. Zât Allah'ımızın; **"Ve HU'ya (Âdem'e) ruhumdan nefhettiğimde"** (Hicr 15/29) arzusu idi. İblis de sıfatı gördü **"Bir beşere secde etmem yakışmaz, sen 'Hu'yu parlatılmış bulanık kuru bir çamurdan halk ettin"dedi** (Hicr 15/33)

İblis, kendi yaratılışındaki sıfat noktası olan ateşi Âdem'in yaratılışındaki **"parlatılmış bulanık kuru bir çamurdan"** üstün görerek itiraz etti. Allah'ımız ise Âdem'e **"kendi ruhundan"** lütfetti. Ruh, zattır.

"Âdem, su ile toprak arasında iken ben ne-

bi idim" buyuran Peygamberimizin miracında ise, insan varlığındaki tecelliyatın çok yüksek olduğu ve yaratılmış diğer bütün varlıkların insan varlığının tecellisine tâbi oluşunun bir ifadesi yapılmıştır.

Allah'ımız, bütün varlıkları Deryayı Nuru Muhammed'den hâsil etmiştir. Deryayı Nuru Muhammed arzusundaki zâtiyyetin zuhur eden mümessil noktası ise Hz. Muhammed'dir. "**Levlâke Levlâke le ma halaktul eflake / Sen olmasaydın sen olmasaydın, âlemleri yaratmazdım.**" arzusundaki "**Sen**" hitab-ı ilâhîsinin muhatabı olan "**Muhammed**", Allah'ımızdaki bu yaratma arzusunun ismidir. Yani Allah'ımızdaki yaratma arzusu olmasaydı bu âlemler yaratılmazdı manasınadır. Allah'ımız bu yaratma arzusunu yine kendi ismi olan "**Muhammed**" ismi ile fiiliyata koymuştur.

Âlemlerin yaratılmasındaki ilâhî arzunun ve programın ismi olan "**Muhammed**" isminin tecellisi karşısında, Şi'râ yıldızının ne hükmü kalır. Şi'râ bu tecelli karşısında sıfattır.

İnsandaki zâtî hususiyetler, Peygamberimizin irsal olunması ile keşfolununca, "**Muhammed**" ismindeki program mer'iyete girince, Şi'râ sıfat kalmış ve o da zâtiyete tâbi olmak durumunda kalmıştır. Bu tecelliyat karşısında Şi'râ'nın da programı değişmiştir. Şi'râ artık geçmiş zamanlardaki hususiyetlerini kaybetmiştir.

Ş İ' R Â

GAYB BİLİNEBİLİR Mİ?

Geçmiş peygamber devirlerinde gerek Hz. İbrahim ve gerekse Hz. Musa zamanlarında, kahinlerin yıldızlara bakarak gelecek ile ilgili bazı bilgileri öğrendikleri Kur'an'da bildirilmektedir. Bir de, cinlerin gayb sırlarını eskiden dinledikleri ancak Hz. Muhammed'in zuhurundan sonra bu durumun ortadan kalktığı Kur'an'da bildirilmektedir.

“Doğrusu biz cinler, semayı yokladık, fakat onu sert bekçilerle, alev hüzmeleri ile doldurmuş bulduk. Oysa biz (Peygamberin gönderilmesinden önce) haber dinlemek için semanın bazı yerlerine otururduk. Ama şimdi kim dinlemeye kalkışırsa, derhal kendini gözetleyip izleyen bir alevle karşılaşılıyor.” (Cin 72/8-9)

Hz. Mevlâna şöyle buyurmuşlardır;

"Şeytanlar, semanın çevresinde döner, dolaşırlar da yine Levh-i Mahfuz'daki gayb sırlarını duyamazlar. Hz.Muhammed ise dayanıp yatmış, uyurken o sır gelir, başucunda döner durur! Helvayı kime nasipse o yer; parmakları uzun olan değil! Delici Şahab (alev hüzmesi), şeytanları hırsızlığı bırakın da Hz.Ahmed' den sır öğrenin diye kovar, sürer. Ey iki gözünü de dükkâna dikmiş,

ümidini oraya bağlamış adam, kendine gel, mes-cide yürü de rızkını Allah'tan iste!" (Mesnevi 4530)

Hız. Muhammed'in bildirdiği Allah dininde "**ALLAH** ve "**KUL**" anlayışının ne olduğunun idrakine varılmıştır..

Hazreti Muhammed ile Gavsîyet sırları açıldı, onun için yıldızlardaki enerji de artık insana yani velâyetle bağlandı. Gavsîyet, âlemlerde tasarruf eden azim bir makamı işaret eder. Peygamberimizden önce Şi'râ'da ve diğer yıldızlarda bir enerji olabilirdi ancak manevi enerji Peygamberimiz ile velâyete bağlandı.

Peygamberimizden sonraki maneviyat anlayışı ise Allah'ın zatiyetindeki açılmayı göstermektedir. Peygamberimizde mündemiç olan hususi arzuların ve sırların açılması, velâyet gönüllerinde tatbik olmuştur. Artık zahir olanın fevkinde, batın olanın hususiyetlerinin neşeleri açılmaya ve irfan olunmaya başlamıştır.

Bu irfaniyette, "**Bu vücud da Allah'ındır**" diyen için kendini idrak, ancak Allah ile olur. İşte onun için mi-raç yapan, Allah ile kendini idrak etmeye başlar. İnsanın kendi kendisini bilmesi yani Allah'ın kendisindeki tecel-lisiyle kendisini bilmesi; "**Ben gizli bir hazine idim bilinmekliğime muhabbet duydum ve halkı yarat-tım**" hadis-i kudsisindeki; "**irfan olunma**" arzusunun gerçekleşmesini işaret etmektedir.

AHSEN-İ TAKVİM ÜZERE YARATILAN İNSANIN ESFELE SAFİLİN'E TARD EDİLMESİ

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Esfelâ Safilîn olan bu âleme yani bu boyuta pek çok boyutlardan geçilerek gelinmiştir. Rabbimizin bizleri geçirdiği bu boyutlardan haberimiz yok ve biz onları hatırlayamıyoruz. Ancak bu boyuttan ayrıldığımız yani Hakk'a göçtüğümüz zaman, daha önce geçtiğimiz âlemlerdeki yaşadıklarımızı hatırlayacağız.

Bu boyutta, bizim göründüğümüz bu vücutta, bu yaşamın terakkisi söz konusudur. Yaşadığımız bu boyut "**bir nebze**" rızıklanma yeridir. İlâhî âleme nispet edildiğinde, yaşadığımız bu âlemdeki zaman bir "**an**" bile değildir.

Peki, daha önce nereden rızıklanıyorduk?

Kalû Belâ'daki; "**elestü bi Rabbiküm**" (Ben sizin Rabbiniz değil miyim?) ilâhî hitabına mazhar olan ruhlar bu rızıkın şahitleridir ki, "**kalû belâ şehidna**" (dediler ki öylesin Rabbimizsin bizler şahidiz) (*Araf 7/172*) diyerek manevi rızka mazhar kıldıklarını ifade etmişlerdir.

Burada bir konu daha var: Allah'ın; "**elestu bi Rabbikum**" hitabına mazhar olan ruhlardan "**Belâ**" (öy-

Ş İ' R Â

lesin Rabbimizsin) diyenler "**varlık**" haline gelmiştir. Bundan sonraki hayatlar işte bu varlık haline gelen ruhların tekâmülü ve terakkisi içindir.

Bir nebze rızıklanma yeri olan bu âlem, aynı zamanda bir imtihan yeridir. "**Bir nebze rızık**"ın imtihan olmasındaki murat ise, daha önceki boyutlardan elde ettiğimiz rızık unutturulmasındaki hikmette gizlidir.

Bazı insanlar yaratılıştan maneviyata yatkındır, bazıları da maneviyata uzaktır. Bunun mâ-nâsı; insanların bu dünya yaşamında, daha önce edinmiş oldukları rızık ile orantılı bir hayat yaşadıkları olsa gerekir.

İnsan, daha önceki boyutlarda ruh olarak terakki etmiştir ancak tekâmül bakımından tamam olması ve Allah'ın arzusu olan makama yükselmesi için de bu dünyaya gönderilmiştir.

Neticede, her nefis say ettiğinin karşılığını akıbeti olarak bulacaktır. Çünkü bilenle bilmeyen müsavi değildir. Her bilenin idraki kadar bir makam zuhur edecektir.

Maneviyata dâhil olmaktan murat, manevi makamın bu dünya yaşamında yükseltilmesidir.

Bu konunun sadece bir noktasını anlatıyoruz. Bu

konunun sonsuz mânâları vardır. Unutulmamalıdır ki, insan varlığı da sonsuzdur.

Kur'an'daki âyetler, Allah'ın arzusudur. Âyetler, her zamanda Allah'ın daha ileri ve yeni arzuları doğrultusunda mânâlar verir.

Kat kat olarak veya koridor koridor olarak tarif edilebilecek boyutlar zaman ve mekânda kırılma tatbikatları yaşanabileceğini göstermektedir. Velâyette zuhur eden tayy-i zaman ve tayyi mekân tatbikatları, bu boyutlar arasında cereyan etmektedir. Ancak Miraç ruhi bir tatbikattır. **"Gökler ve yer beni sığdıramadı. Ben mümin kulunun kalbine sığarım"** buyrulduğuna göre, **Allah'ın tecellisine göklerde bir mekân verilirse o zaman tecelligâh-ı Rahman olan kalbin hususiyeti idrak edilmemiş olur. En büyük mekân kalptir. O zaman miracı kalbin dışında düşünmek bir yerde mekir olmaktadır. Allah'ımız tecelligâh olarak insanın kalbini seçtiğine göre, mekân insandır.**

Peygamberi uzaya çıkaran ve uzayda meydana geldiği düşünülen bir miraç anlayışı peygamberin tam olarak idrak edilemediğini göstermektedir. Peygamber, kainatın merkezidir. Bütün mülkünü (meleklerini) secde ettirdiği bir noktayı başka bir yere teveccüh ettirir mi?

Ş İ' R Â

Miraç, Allah'ın kendisinden kendisine olan kabul ve ikrarının bir tescilidir.

HÂTÎME

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Bu kitap, din ve maneviyat çalışmalarının bir neticesidir. Teknolojinin ve yaşamın ilerlemesi neticesi olarak ilk tepkiler, din ve maneviyata karşı olmaktadır. Aslında, teknolojinin ilerlemesi de Allah'ın bir programıdır. Tarihe bakılınca, yaşamın birazcık ilerlemesinde bile ilk olarak din ve maneviyata itiraz edildiği görülmektedir. Bu durum, ilâhi bir programın içinde olduğumuzu göstermektedir. Çünkü ne zaman peygamberler gönderilse itiraz ve alay ile karşılaşmışlardır.

Peygamberimize gelinceye kadarki ilim ve terakki ancak insan münasebetlerini düzenlemekteydi ancak Peygamberimizden sonra anlayış ve terakki dünyanın da fevkine yükselerek âlemleri kapsadı. Peygamberimizle beraber Gavsıyyet ile maddi ve ruhani enerji doğrudan lütfedilmeye başlamıştır.

Peygamberimizden önceki devirlerde Şi'râ yıldızından enerji çekmek için piramitler yapıldı ancak peygamberimizden sonra piramit yapılmadı. Artık Şi'râ'dan enerji alınmadı. Bilakis Peygamberimizden sonra, başka âlemlerin dünyadan enerji almaları söz konusudur. Peygamberimizden sonra maneviyat ve ruhaniyet çok ileridir.

Ş İ' R Â

Allah'ımızın bir tertibi icabı, Şi'râ yıldızında Allah'ın arzu buyurduğu bir hususun mevcut olduğu görülmektedir. Allah'ımızın Şi'râ'daki tatbikatı ecel-i müsemma ile belirlenmiştir. Yani ondaki tatbikat için belirli bir ömür tayin edilmiştir.

Sevgili Efendimizin miracında, Şi'râ yıldızına nazar buyurması ve ondan sonra Rabbimiz ile buluşması Allah'ımızın Şi'râ için takdir buyurduğu programın değiştiğini göstermektedir. Bu tecelli ve tatbikat ile artık Şi'râ'nın hükmü kaldırılmıştır. Artık Hz. Muhammed'deki ilâhî programın içinde yürünecektir.

Bu tatbikattaki hususiyet şu olsa gerekir: Rabbimiz Şi'râ'da şimdiye kadar olan tatbikatın artık tamamen değiştiğini ayan kılmıştır. Çünkü insanlar Şi'râ'ya rağbet ediyor ve ona ilâhîlik atfediyorlardı. Ancak Hz. Muhammed'in, insanların ilâhîlik atfettiği Şi'râ'nın da ötesinde yedi semavata, ilâhî âlemlere kadem basması ve Rabbi ile buluşması, Âlem-'i A'mâ'dan haber vermesi sonucunda artık Şi'râ'nın küsufa uğraması söz konusudur.

Bundan sonra, Allah anlayışının, inanç ve manevi yürüyüşün nasıl olması gerektiği çok ileri bir idrake kavuşmuştur. Artık ilâhî âlem anlayışının, bu yeni idrake göre değerlendirilmesi söz konusudur.

Ş İ' R Â

İnsan dünyaya geldiği zaman hiçbir şeyden haberi yoktur. Zaman geçtikçe bilgisi, görüşü artar, anlayışı değişir. İnsan yetişmesindeki bu örneği bütün âlemlere de teşmil edebiliriz.

Âlemlerin de bir programı vardır. Onlar da yaratılır, Allah'ın programındaki vazifesini yerine getirir ve nihayete erdirilir. Şi'râ yıldızı da Allah'ın programı içerisinde vazifesini tamamlamıştır. Artık Hz.Muhammed'in getirdiği ilim ve kemalât içerisinde yürünecektir.

Ya Rabbi! Bizi Efendimiz Hz.Muhammed ile terakki ve kemalât lütfettiğin salih kullarından eyle. Amin!

Elhamdu Lillâhi Rabbil Âlemîn.

Hüve't Tevfiku'r Refîk
ELL HACC HÜSEYİN VEDAD